

Nauwelijks een grens

A.M. van de Griendt

© A.M. van de Griendt 2024

Titel: Nauwelijks een grens

Auteur: A.M. van de Griendt

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9336 428 8

NUR 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

1.

Niemand noemde Owen stom. Tenminste niet in Nederland. Niet sinds hij zijn verstand de vrije hand gaf. Daarbuiten wel, in het buitenland noemden ze Owen Hendriks wel degelijk stom. Stom, onbeschoft en irritant, al naargelang de situatie waarin de Nederlander verzeilt raakte. Buiten zijn comfortzone, ingeklemd tussen Duitsland, België en de vaak onstuimige Noordzee, kon Owen op ieder willekeurig moment in de problemen komen.

Nog maar een paar jaar geleden had een Beierse hotelhouder, toen Owen per se voor zijn werk naar het buitenland moest, hem nog een *Arschloch* genoemd. Dat dacht Owen tenminste te hebben gehoord. Had hij met het Duits al moeite, het Beiers accent maakte het nog lastiger. Maar hoe dan ook, blijkbaar kon men ruim zeventig jaar na dato in Gasthof Zeranka Owens opmerking nog steeds niet waarderen. Sterker nog, de eigenaar had Owen veroordeeld tot een overnachting in zijn auto door hem eigenhandig het hotel uit te werken.

Of hij dan tenminste zijn opa's fiets terug kon krijgen, had de teleurgestelde Owen gevraagd. De Nederlander had net bij de receptie te horen gekregen dat ze geen fietsen meer verhuurden, terwijl dat wel in de brochure stond. En Owen had zich nog zo verheugd om na een lange dag met een hoop gezeik een beetje uit te kunnen waaien op de fiets. Natuurlijk niet te lang, want dan begon het op lichamelijke inspanning te lijken en daarvoor was hij niet in de wieg gelegd.

Probeerde Owen grappig te zijn of uitte hij slechts zijn frustratie? In ieder geval kon de hotelhouder er niet om lachen. Schaamde de man zich voor het verleden of betreurde hij nog steeds het feit dat het duizendjarig rijk na slechts een fractie van die tijd een utopie bleek? In ieder geval was het confisqueren van de Nederlandse fietsen een stukje geschiedenis waar de hotel-

houder niet graag aan herinnerd werd.

Hoe kwam het toch dat Owens thuis zo gewaardeerde intellect nooit de kans zag om de Nederlandse grens te overschrijden? Behalve dan de grens met België, de enige grens die hij kon passeren zonder zijn IQ drastisch te zien dalen. Al ging ook dat niet verder dan tot waar het Vlaams overging in het Waals. Of in het koeterwaals, zoals Owen het ook wel noemde.

Misschien was het struikelblok niet zozeer het passeren van de staatsgrens, maar het moment dat Owen zich minder kon uiten. Het moment dat het Nederlands hem niet meer van dienst kon zijn. Juist datgene dat hem beroepsmatig zo had bijgestaan. Maar naast de taalbarrière zou ook het onbekende een rol blijven spelen. Het onbekende waar hij niet alleen zo naar smachtte, maar ook zo slecht mee omging.

Pas kort voor zijn trouwen had Owens probleem zich geopenbaard. En dat was geheel en al de schuld van zijn verloofde, zo vertrouwdde hij zijn vrienden toe. Maar geen van hen geloofde hem. Zijn vrienden wisten namelijk dat Owen de vrouw die hij zo aanbad nooit de schuld van iets zou geven. Hooguit als grapje en mijlenver verwijderd van serieus.

Owens verloofde had al sinds haar vierde levensjaar haar vakanties in het buitenland doorgebracht. Eerst met haar familie en later met vriendinnen of een vriend. Het was dan ook niet meer dan logisch dat, toen ze voor het eerst samen op vakantie gingen, ze Owen meenam naar een exotisch oord.

Owen daarentegen was nooit verder gekomen dan de Zeeuwse kust. Zoutelande met zijn ouders en later Renesse met zijn vrienden. Plaatsen waar je geen problemen had met het Nederlands, al liep je er wel degelijk het risico om er in het Duits te worden aangesproken.

Owen, geboren te Roosendaal maar opgegroeid in Breda, was enig kind. Wellicht dat hij daarom ook meer linguïstisch dan fysiek was ingesteld. Zo had het stoeien met broers of zussen, of

het meer serieuzere vechten, er voor Owen niet in gezeten.

Natuurlijk had hij zo nu en dan ruzie met zijn vader Edgar of met zijn moeder Abygail, maar ook dat uitte zich nimmer fysiek. Hun ruzies blonken vooral uit door nadrukkelijke stiltes. Irritant passief, zo kon je hun ruzies het beste beschrijven.

Er werd in het kleinst mogelijke gezin sowieso maar weinig gesproken. Overdag stonden zijn ouders voor de klas en 's avonds bereiden ze hun lessen voor, corrigeerden ze tentamens of doken ze in hun uitgebreide collectie bestaande uit overwegend wetenschappelijke boeken. En afgezien van het lesgeven weken hun weekenden daar niet veel van af.

Hoewel ze over een collectie boeken beschikten waarvan een normaal mens zou zeggen, nu is het wel even genoeg, bleef die maar gestaag groeien, hetgeen uiteindelijk ten koste ging van Owens levensruimte. Zelfs in zijn slaapkamer moest hij plaats maken voor zijn ouders obsessie. En naast ruimte leverde hij ook een stuk privacy in. De aanwezigheid van hun boeken gaf zijn ouders namelijk een reden om zijn kamer te betreden. Overdag, maar ook midden in de nacht, want ook daar schrokken zijn naar kennis hunkerende ouders niet voor terug.

Naast hun passie voor lezen keken Edgar en Abygail ook naar documentaires. Een schier oneindige hoeveelheid documentaires met een interesse die zelfs Discovery zou hebben verbaasd.

Maar hoe nieuwsgierig Owens ouders ook waren, dat gold in mindere mate voor elkaar en nog minder voor hun zoon. De enige gesprekken die ertoe deden voerde Owen dan ook in alle stilte en met zichzelf. Vooral toen hij als elfjarige eenzaam door de duinen zwierf. Daar, op vakantie Zoutelande en omringd door grimmige bunkers, vond hij zijn innerlijke stem en leerde hij zijn fantasie te gebruiken.

Ondanks dat zijn ouders zijn opvoeding niet de aandacht gaven die het verdiende, kon Owen zich niet beroepen op een slechte jeugd, hetgeen hij overigens vooral aan zijn vriendjes

(met vriendinnetjes had hij vooralsnog geen succes) en hun welwillende ouders te danken had.

Omdat Owens ouders zo druk bezig waren met kennis (het opdoen, uitdragen of het voorbereiden van het uitdragen) at hij regelmatig bij zijn vriendjes thuis.

Voor een gezond eetpatroon kon hij namelijk niet op Edgar of Abygail rekenen. Hun obsessie stond dat in de weg. Er waren dagen dat ze pas aan tafel gingen als Owen al lang en breed op één oor hoorde te liggen, met een glimlach op zijn gezicht, dromend van de giechelende meisjes op het schoolplein. Alleen maar omdat ze weer eens geobsedeerd waren door iets. Vaak niet eens een probleem, maar een nauwelijks ter zake doend gegeven. Een onderwerp dat, hun onverdeelde attentie ten spijt, hun leven nooit zou verrijken. Niet zoals hun zoon dat had kunnen doen.

Overigens waren dat de enige momenten waarop Owen te laat onder de dekens kroop. Zeker Edgar was zeer strikt in het handhaven van de correcte bedtijd. Een gezonde nachtrust was cruciaal in de ontwikkeling van het brein, zo meende hij te weten. Hetgeen duidelijk aangaf waaraan hij meer waarde hechtte, elke keer dat hij 's nachts Owens kamer binnenstormde. De ontwikkeling van zijn zoons of zijn eigen relatief egocentrisch brein.

Iemand met meer belangstelling voor het fysiek had daaraan kunnen toevoegen dat voor een lichaam in de groei regelmatig en voedzaam eten zeker zo belangrijk was als een goede nachtrust. Een argument dat Edgar vast zou hebben tegengesproken. Zag hun gezinnetje er dan niet goed uit, ondanks hun grillig en allesbehalve gezond eetpatroon? En daarbij niet te vergeten, hun structureel gebrek aan fysieke inspanning?

Inderdaad zagen zeker zowel Edgar als Abygail er goed uit. Bovengemiddeld goed zelfs. Een gegeven dat hun niet bepaald hinderde bij het lesgeven. Edgar had met zijn lengte en vreemd genoeg ook gespierd postuur een natuurlijk overwicht over zijn klas. Een gezag dat werd ondersteund door het allesverzengende

vuur waarmee hij zijn leerlingen tegemoet trad. Een enthousiasme waar de klas zelf trouwens nauwelijks invloed op had. Zelfs op de schaarse momenten dat Edgar de controle over zijn klas verloor, bleef zijn enthousiasme ongeëvenaard, of zijn leerlingen nu luisterden of niet.

Hoewel haar collega's zich al jaren afvroegen waarom, evenaarde (of overtrof) Abygail haar fanatieke man in de controle over haar klas. Maar dat ze dat zich bleven afvragen was gewoon hun eigen schuld. Hadden ze maar een vijftal minuten een les van Abygail bijgewoond, dan was geen van hen het waarom ontgaan.

Zowel Edgar als Abygail stonden vol passie voor de klas. Een bezieling die, zoals Owen altijd zou beamen, nooit zou doordringen tot de huiselijke kring. Maar waar haar man in het gevecht om aandacht naast zijn enthousiasme zijn imposante gestalte inzette, was de inzet van Aby subtieler van aard. Abygail kreeg haar leerlingen stil met haar sluimerende sensualiteit.

Hoewel je Edgar ontgezeglijk knap kon noemen behoorde sensualiteit niet tot zijn wapenarsenaal. Niet omdat de meisjes in de klas minder gevoelig waren voor uiterlijk dan de jongens, maar omdat je Edgar nu eenmaal niet wulps kon noemen. Daarvoor miste zijn lijf de soepelheid, de vloeiende en immer ronde bewegingen die zijn vrouw zo aantrekkelijk maakten.

Niet alleen hadden haar collega's het niet in de gaten, ook voor Abygail zelf bleef het een raadsel waarom les na les zo probleemloos verliep. Waar waren die gruwelverhalen waarop haar collega's elkaar tijdens de pauzes altijd trakteerden toch op gebaseerd? Maar ja, die werden dan ook niet jaar in jaar uit uitgeroepen tot populairste docent.

Maar was dat haar collega's kwalijk te nemen? Zelfs aan Edgar was dat aspect van zijn vrouw voorbijgegaan, dat sensuele aspect dat pas bij het lesgeven tot uiting kwam. Niet op de gang, noch in de lerarenkamer. Slechts in de klas, en dan nog enkel in het vuur

van het onderricht.

Edgar hield van zijn vrouw om haar verstand en hun gedeelde manische zucht naar kennis. Abygail zag er weliswaar goed, maar niet klassiek goed uit. Ze bezat die zeldzame schoonheid die vooral op je onderbewustzijn werkte. Alsof Abygail het continu uitschreeuwde gereed te zijn voor de voortplanting. Een beeld dat ze overigens verloochende door slechts één kind te baren.

Net als Abygail vertoonde ook haar echtgenoot een vergaande tegenstrijdigheid. Edgars verstrooidheid stond in schril contrast met zijn lichaam. De leraar combineerde het klassieke beeld van de verstrooide professor met het lichaam van een Griekse god. Zo viel de coupe van zijn lang, blond, en nog niet door grijs ontstert haar het beste te omschrijven als warrig. Alsof het continu een strijd leverde tussen stijl en krullend en geen van die coiffures erin slaagde om de overhand te krijgen.

En noemde je Edgar een warhoofd, dan deed je dat zonder de waarheid geweld aan te doen. Want niet alleen op, maar ook in Edgars hoofd was het een chaos. Een ratjetoe van belangrijke, interessante maar ook onnoemelijk veel onbeduidende wetenswaardigheden vochten voor een plaatsje op de eerste rang. Behalve als hij les gaf, dan rangschikte de chaos zich tot een coherent verhaal. Dan oreerde Edgar net zo lang tot je het begreep of dodelijk vermoeid afhaakte.

Eerlijk gezegd hadden ook de jongens uit Abygails klassen niet door hoe hun lerares hen met haar magie overgoot. Net zomin als Aby daar zelf weet van had.

De meisjes hadden het daarentegen wel in de smiezen. Die zagen voor hun leergierige ogen gebeuren hoe Abygail zelfs de stoerste wildebrassen uit hun klas schijnbaar onweerstaanbaar omtoverde in makke schapen.

Toch had Abygail ook met de meisjes geen enkel probleem. Ook die waren stil en oplettend. Onder de indruk van Abygails bevallige bewegingen en hun effect op de jongens die zonder

uitzondering wensten dat Abygails enerverende les zou worden gevolgd door nog één, nog één en nog één. De meisjes leerden zoveel van haar. Veel meer dan het lesprogramma dat Abygail voor hen had opgesteld.

Abygails klassen zouden dan ook een exceptioneel hoog percentage aan sterke vrouwen voortbrengen. Want in tegenstelling tot hun voormalige lerares wisten zij wel wat ze deden en hoe ze daar gebruik, en in een enkel geval ook misbruik, van konden maken.

En dan hebben we het nog niet gehad over Abygails stem. Die relatief hese, donkere, ietwat zwoele stem die haar zo toegenakelijk maakte. Leek te maken, want net als bij haar sensuele bewegingen had de lerares geen flauw benul van de emoties die haar timbre bij de nog groene blaadjes opwekte.

Overigens hadden de ontluikende jongedames ook heel goed in de gaten dat de vrouw die voor de klas stond ook de echte, de pure Abygail was. Niet iemand die zich anders voordeed omdat ze ergens op uit was. Iets waar zij zich op een vaak gênante manier nog weleens schuldig aan maakten. Vooral als er jongens en met enige regelmaat ook oudere jongens in het spel waren. Want bij hen, op hun leeftijd, was er van het pure nog geen sprake.

Waren de meisjes nog een beetje jaloers op Abygails bewegingen, ze waren stinkend jaloers op haar stem. Konden ze Aby's bewegingen nog imiteren, het nadoen van haar stem was te veel gevraagd. Sommigen van hen zouden daarin slagen, maar pas in een veel latere fase van hun bestaan, als de drank hun stembanden had aangetast.

Overigens had Abygails stem niets met alcohol van doen. Aby was een geheelonthouder, niet uit principe, maar uit ervaring. Ze dronk niet omdat ze bang was voor de schadelijke effecten van alcohol, ze dronk niet omdat alcohol het opnemen van kennis beïnvloedde. De paar keer dat ze in haar jeugd tijdens het uitgaan had gedronken, had ze de volgende dag gemerkt dat de

ervaring die ze dacht te hebben opgedaan, niet strookte met wat er daadwerkelijk was gebeurd. De alcohol had het waarnemen, of de registratie daarvan, vertroebeld. En hoe onschuldig die verkeerde informatie ook was, in haar ogen betekende het een verraad aan haar hersenen. En haar hersenen waren al dat ze had. In Aby's wereld was een fraai uiterlijk, sexy stem en bevalligheid van generlei belang, net zomin als het hebben van een zoon.

Dat Aby's populariteit niet was gebaseerd op de manier waarop ze les gaf, maar op haar bewegingsmotoriek en haar stem, die ze al van jongs af aan verafschuwde, zou haar hebben verbaasd en hoogstwaarschijnlijk ook geërgerd. Dat juist zij, die nog nooit een verleidelijke pose had aangenomen of een minstens zo verleidelijke stemverbuiging had gebruikt (voor zover zij wist), juist daarom zou worden herinnerd zou haar met afschuw hebben vervuld. Niet eens thuis had ze zich schuldig gemaakt aan dergelijke praktijken. Niet eens met haar man in bed als zij zich uitkleedde.

Owen Hendriks leek in het geheel niet op zijn ouders. Waar Edgar en Abygail op bepaalde vlakken, zoals het uiterlijk en intelligentie, ver boven het gemiddelde uitstaken, bewandelde hun zoon heel consequent de gulden middenweg. Zijn ouders noemden hem dan ook niet voor niets 'mister Doorsnee.' Een bijnaam waaruit maar weinig waardering sprak, laat staan affectie.

Natuurlijk hielden zowel pa als ma van hun zoon. Desalniettemin slaagden ze er maar niet in om hun teleurstelling voor hem te verbergen. Zoals gezegd hielden ze vooral van kennis en ze konden maar niet begrijpen dat Owen hun neurose niet deelde. Een gebrek aan verstand, zo interpreteerden zijn ouders Owens gebrek aan interesse. Het tegendeel was echter waar. En al was Owens IQ inderdaad niet zo hoog als dat van henzelf, hun zoon was allesbehalve dom.

De jonge Hendriks had al op vroege leeftijd ontdekt dat zijn ouders tot die speciale groep van intellectuelen hoorden. Tot die

begaafde individuen aan wie het echte leven voorbijging. Bollebozen wiens immens brein een belemmering vormde voor het probleemloos uitvoeren van zelfs de meest basale taken. Lastige dingen zoals het op tijd boodschappen doen, of de keren dat ze dat deden, om het winkelwagentje te vullen met de producten die ze nodig hadden. Regelmatig werd er maar snel wat bij de snackbar om de hoek gehaald. Of bij de Chinees op het pleintje, enkel en alleen omdat de inhoud van de ijskast nauwelijks het energiegebruik rechtvaardigde. Zo sterk zaten Edgar en Abygail verstrikt in hun zucht naar kennis. Als verslaafden op zoek naar meer, hun verantwoordelijkheden afdoend met ‘morgen is er weer een dag’ of ‘ga maar iets halen’.

Owen had zijn verstand gebruikt voor het redden van zijn jeugd. Zijn middelmatigheid had hem vele vriendjes en ook gezonde maaltijden bezorgd. Nog geen vriendinnetjes, want daarvoor was hij juist te doorsnee.

De meisjes, zo had hij ontdekt, vielen naast een goed uiterlijk ook op jongens die ergens in uitblonken. Vooral in sport, maar een vlotte babbel en het ontbreken van angst (de angst om af te gaan) konden ook succesvol zijn.

Het enige waarin Owen kon uitblinken was het behalen van goede cijfers. Maar dat was een doodlopende weg. Te vaak werd een goede leerling uitslover, het vriendje van de leraar of (nog erger) het liefje van de lerares genoemd. Vriendje of liefde, het waren scheldwoorden die je alleen maar kon compenseren door uit te blinken in een populaire sport of door de lachers op je hand te krijgen met een leuke babbel. Gaven die zijn ouders niet aan Owen hadden meegegeven. Hetgeen Owen ze overigens niet kwalijk nam. Want ook al had hij ze nog zo graag aan zijn nogal beperkt sociaal wapenarsenaal toegevoegd, al was het maar een-tje, het waren gaven die zijn ouders nooit hadden bezeten.

Owen had maar al te graag een deel van zijn aanzienlijk verstand (mister Doorsnee was een act) ingeruild tegen het specifieke

ke talent om een meisje buikpijn van het lachen te bezorgen, of een bal vanaf twintig meter in de kruising te kunnen krullen.

Overigens bevatte het DNA van Owens ouders wel degelijk de gave van de vlotte babbler. Helaas was het bij zowel Edgar als Abygail verweven met het lesgeven. Alleen hun leerlingen konden beamen dat Owens ouders naast intelligent ook vlot gebekt waren. Buiten het klaslokaal had niemand enig idee van hun welbespraaktheid, inclusief hun zoon. Al had Owen wel gemerkt dat hij zijn ouders beter begreep zodra ze hem iets probeerden uit te leggen. Maar wat was het voor Owen een teleurstelling om erachter te komen dat ze hun lessen liever voor school bewaarden.

Owen was nooit zo warrig of absent als zijn ouders. Desondanks was de jeugdige mister Doorsnee in zijn verbale communicatie net zo gemankeerd als zijn pa of ma. Wellicht iets minder, maar de beste gesprekken voerde hij toch vooral met zichzelf. Het besef dat hij zich ook naar buiten toe uitstekend kon uiten en daarbij niet het risico liep om zich van de mensen rondom hem heen te vervreemden, kwam pas later. En wel toen zijn ouders door een bizar ongeluk om het leven kwamen en hun erbarmelijk voorbeeld werd ingeruild voor een net zo vreemd, maar heel wat beter rolmodel.

2.

Owen was twaalf toen Wesley en hij met hun hand op de Eppo, met op de kaft een krijgshaftig maar schaars geklede Roodhaar, zwoeren voor altijd beste vrienden te blijven. Een eed die deels werd ingegeven door Owens verlangen om in de buurt van Jessy te zijn. Jessy van der Sluis, de opgewekte maar vooral bloedmooie zus van Wesley. Een twee jaar oudere zus die overigens geen enkele belangstelling voor Owen toonde.

Waarom zou ze ook, de vriend van haar broer was te jong en te dom. Het duurde nog een lange tijd voordat Owen in de gaten kreeg dat Jessy het type meisje was dat je wel degelijk met intelligentie kon paaien. Toen was het echter al te laat, toen had hij haar al min of meer ingepalmd.

Wesley zou inderdaad Owens beste vriend blijven. Hij zou zelfs de rol van reisgenoot op zich nemen nadat Owens vrouw zich daar niet langer toe in staat voelde. Niet na het zoveelste voorval. Viermaal had ze hem vergezeld naar het buitenland. En dat was meteen ook het aantal ziekenhuizen dat ze in het buitenland had bezocht.

Wat was het toch dat haar kerel in een complete idioot deed veranderen? En waarom dacht die nooit ook maar één stap te veel zettende idioot ineens een atleet te zijn? Zoals die keer tijdens hun vakantie in Indonesië een jaar voor hun trouwen. Op hun tweede reis zou Jessy vol trots op Schiphol haar paspoort met daarin Van der Sluis e.v. Hendriks laten zien. Die tweede gezamenlijke reis die meteen ook de titel huwelijksreis meekreeg.

Jessy was al vaker in Indonesië geweest en voor hun eerste gezamenlijke vakantie, en tevens Owens eerste trip naar het buitenland, had ze een voor haar bekend terrein uitgekozen. Vijftien dagen lang zon, eten, lezen en een beetje Balinese cultuur. Zo luidde tenminste het plan. Op de zevende dag was het echter

gedaan met de lol. Precies op de dag die hun vakantie exact in tweeën splitste besloot Owen de hoogspringer uit te hangen.

Hoewel er met Owens motoriek op zich niets mis was, zou niemand de vergissing maken om in mister Doorsnee een atleet te zien. Behalve de verplichte gym op school en het obligate balletje trappen met zijn vrienden had Owen nooit enige sport beoefend. En als er tijdens gym of het voetballen teams werden gekozen, dan werd hij meestal als laatste of een na laatste uit de rij gepikt.

Alleen als Wesley mocht kiezen was hij eerder aan de beurt, maar zelfs dan pas als de besten al waren uitverkoren. Pas als de stumpers overbleven viel Wesley's oog op hem. Slecht, slechter of een complete ramp, dat maakte zelden het verschil.

Owen nam dat zijn vriend nooit kwalijk. Wesley wilde namelijk altijd winnen. In welke sport dan ook. Dit in tegenstelling tot Owen zelf. Owen participeerde en daar was eigenlijk ook alles mee gezegd. Wesley was overigens wel van mening dat zijn vriend altijd onder zijn kunnen presteerde. Als Owen dat had gewild had hij best tot de middenmoot kunnen behoren. En daar lag dan ook het probleem, mister Doorsnee vond sport gewoonweg niet interessant. In de gymzaal of het grasveldje twee straten verderop dwaalden zijn gedachten steeds af. Mijlenver verwijderd van hetgeen er van hem werd verwacht.

Wat had Jessy's vriend bezielde om bij het verlaten van het hotel een aanloop te nemen? De bewaker, die vanuit zijn ooghoeken Owen zag aankomen, duwde vlot de slagboom omhoog. Attent zijn naar de gasten was niet voor niets een belangrijk onderdeel van zijn werk.

Maar zijn timing had niet slechter kunnen zijn. Vormde de slagboom eerst een obstakel om auto's van het terrein te weren, nu was hij, halverwege zijn beoogde slag, een hindernis voor eenieder die eroverheen wilde springen. En laat Owen nu net dat voor ogen hebben gehad toen hij zijn sprint inzette.

Later sprak Jessy haar twijfels uit of Owen het sowieso wel had gered. ‘Zo hoog kwam hij nu ook weer niet van de grond’, zo vertelde ze later tegen een geamuseerde Wesley.

Pas na twee dagen in het hospitaal en drie dagen absolute rust kon Owen zich het voorval herinneren. Op het moment dat zijn hersenen de beelden van zijn mislukte sprong vrijgaven, kon hij zich wel voor zijn kop slaan.

Gelukkig dacht Owen ditmaal wel na voordat hij tot actie overging. Een geklutst brein, en al helemaal niet dat van jezelf, kon je maar beter geen opdoffer verkopen. Over het waarom hadden Edgar en Abygail waarschijnlijk een hele stapel medische lectuur doorgespit, voor Owen was het echter voldoende om te weten dat je het maar beter kon laten. Eén stommitieit per trip vond Owen wel genoeg.

Het leek alsof Owen er toen al in berustte dat hij tijdens zijn buitenlandse reizen steeds weer in een hachelijke situatie terecht zou komen. Een gevoel dat hem echter niet overreedde om voortaan maar thuis te blijven. Nee, het zonnige buitenland had hem te pakken. Die zes probleemloze dagen hadden niet alleen het waakvlammetje in hem ontstoken, ze hadden dat vlammetje ook nog eens aangewakkerd tot een volwaardig vuur. Wat een kusten, wat een stranden en wat een klimaat. Daar kon geen Zoutelande tegenop, laat staan Renesse, dat sowieso vooral voor de jeugd interessant was. En wat zou het buitenland allemaal nog meer voor hem in petto hebben.

‘I’ll be back’, zei Owen, toen de gebloemde 747 van China Airlines het luchtruim koos. Niet zozeer tegen Indonesië, maar tegen alle exotische landen die hun witte stranden zagen baden in de goud koperen zon.

En dan dat volk, die Balinezen, zoveel behulpzamer dan wij in Nederland. Soms iets te behulpzaam, dacht Owen, met het beeld van de omhoog zwiepende slagboom voor ogen. Die Balinese eilandbewoners, daar zat toch geen greintje kwaad in. Woorden

die Owen overigens een aantal jaren later na een ander incident tot zijn grote spijt moest terugnemen. Ook al kon hij het achteraf gezien ook toen die mensen niet echt kwalijk nemen.

‘Ja hoor, een prima vakantie’, zo beantwoordde Owen bij de paspoortcontrole op Schiphol de vraag of meneer wel een goede vakantie had gehad. De marechaussee in het krappe hokje had daar zo zijn twijfels over. De kale en met een korst bedekte plek op Owens schedel suggereerde namelijk anders.

Maar de wereldreiziger in spe had het jammerlijke voorval al uit zijn hoofd verbannen. Owen Hendriks dacht alleen maar aan zijn volgende reis. ‘I’ll be back’, mompelde hij nogmaals. Daarbij het licht kloppend gevoel in zijn hoofd negerend, of in ieder geval voor lief nemend.